

българинъ, простакъ и още разни докачителни думи за мене и народа ми. Чакъ на другата вечеръ ме пушнаха отъ затвора, ама ми поржчаха веднага да напушна учителството въ Долна махала и да бѣгамъ далечъ отъ Търново.

Славейковъ — учителъ.

Отъ тогава Славейковъ заскиталъ по села и градове, но нийде не намѣрилъ спокойствие. Защото гръцкия владика го преследвалъ на всѣкжде. Шомъ се научавалъ, че е настаненъ нийде за учителъ, владиката веднага прашалъ хора до селскитѣ чорбаджии да го изпждятъ. А селянитѣ и чорбаджиитѣ се страхували отъ владиката, защото ходѣлъ по селата и имъ пакостилъ.

Като не можелъ да си намѣри учителско мѣсто, Славейковъ се заловилъ да преподава частни уроци, за които вземалъ опредѣлени такси: ония, които учатъ букваръ — 60 пари на месецъ, които учатъ наустница — 100 пари, а които учатъ псалтирь — 3 гроша.

Но неприятелитѣ не оставяли Славейкова на мира, и той билъ принуденъ постоянно да скита гладенъ и босъ да търси работа. Той обиколилъ повече отъ 40—50 града и села, като почнете отъ Варна, та чакъ до Видинъ. Единъ пътъ отишълъ въ с. Михалци (търновско), дето ималъ майчини роднини, хемъ да си почине, хемъ да се опита, дали не ще може тамъ да се настани за учителъ. Когато отворили дума за това предъ чорбаджиитѣ, Славейковъ казалъ, че иска 1000 гроша заплата за една година и да го хранятъ. Единъ отъ чорбаджиитѣ се изсмѣлъ и казалъ: „говедарьтъ ни пасе говедата за 200 гроша, а ти искашъ 1000. А на говедаря ра-